

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturta palāta)

2015. gada 11. jūnijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Lauksaimniecība — Tirgu kopīgā organizācija — Cukurs — Uzglabāšanas izmaksu kompensācija — Regula (EEK) Nr. 1998/78 — 14. panta 3. punkts — Regula (EEK) Nr. 2670/81 — 2. panta 2. punkts — Eksporta nolūkos veikta C cukura aizstāšana — Nosacījumi — C cukura fiziska apmaiņa ar aizstāšanas cukuru — Aizstāšana, ko var vienīgi veikt ar cukuru, kuru ražojis tās pašas dalībvalsts teritorijā uzņēmējdarbību veicošs ražotājs — Spēkā esamība, ievērojot LESD 34. un 35. pantu

Lieta C-51/14

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2014. gada 17. janvārī un kas Tiesā reģistrēts 2014. gada 4. februārī, tiesvedībā

Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG

pret

Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung.

TIESA (ceturta palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] (referente), J. Malenovskis [*J. Malenovský*], M. Safjans [*M. Safjan*] un A. Prehala [*A. Prechal*],

ģenerālvokāts M. Vatelē [*M. Wathelet*],

sekretārs K. Malaceks [*K. Malacek*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 7. janvāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG* vārdā — *D. Ehle, Rechtsanwalt*,

— *Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung* vārdā — *W. Wolski* un *J. Jakubiec*, pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā — *P. Rossi* un *G. von Rintelen*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklauššanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

* Tiesvedības valoda — vācu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 14. panta 3. punktu Komisijas 1978. gada 18. augusta Regulā (EEK) Nr. 1998/78, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus cukura uzglabāšanas izmaksu kompensēšanai (OV L 231, 5. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas 1988. gada 13. jūnija Regulu (EEK) Nr. 1714/88 (OV L 152, 23. lpp.; turpmāk tekstā – “Regula Nr. 1998/78”), kā arī par Komisijas 1981. gada 14. septembra Regulas (EEK) Nr. 2670/81, ar ko paredz sīki izstrādātus īstenošanas noteikumus attiecībā uz cukura produkciju, kas pārsniedz kvotu (OV L 262, 14. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas 1988. gada 14. decembra Regulu (EEK) Nr. 3892/88 (OV L 346, 29. lpp.; turpmāk tekstā – “Regula Nr. 2670/81”), 2. panta 2. punkta interpretāciju un spēkā esamību.
- 2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG* (turpmāk tekstā – “*Pfeifer & Langen*”) un *Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung* (Vācijas Federālā iestāde lauksaimniecības un pārtikas jautājumos; turpmāk tekstā – “*BLE*”) attiecībā uz uzglabāšanas izmaksu, kuras nelikumīgi bija saņēmusi *Pfeifer & Langen*, ar ko nodarīts kaitējums Eiropas Savienības finanšu interesēm, kompensācijas atmaksu.

Atbilstošās tiesību normas

Regula (EEK) Nr. 1785/81

- 3 Padomes 1981. gada 30. jūnija Regulas (EEK) Nr. 1785/81 par cukura tirgu kopējo organizāciju (OV L 177, 4. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 1989. gada 18. aprīļa Regulu (EEK) Nr. 1069/89 (OV L 114, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Pamatregula”), preambulas trešais, vienpadsmitais un piecpadsmitais apsvērumi ir formulēti šādi:

“[...] lai [Savienības] cukurbiešu un cukurniedru audzētājiem nodrošinātu tādu garantiju saglabāšanu, kas vajadzīgas viņu nodarbinātībai un dzīves līmenim, jāparedz atbilstoši pasākumi cukura tirgus stabilizēšanai [...];

[..]

[..] iemesli, kas līdz šim ir likuši [Savienībai] saglabāt cukura ražošanas kvotu sistēmu [...], joprojām ir spēkā; [...] minētā sistēma tomēr ir pielāgota, lai tiktu ņemta vērā nesenā ražošanas attīstība un lai [Savienībai] būtu vajadzīgie instrumenti, lai taisnīgi un tomēr efektīvi nodrošinātu, ka ražotāji paši pilnībā sedz [Savienībā] saražotās un patērētās produkcijas starpības daudzuma pārdošanas izmaksas; [...]

[..]

[..] tā kā ražošanas kvotu piešķiršana uzņēmumiem ir veids, kā nodrošināt to, ka audzētājiem maksā Kopienas cenas un viņu produkcijai ir noiets, pārvietojot kvotas ražošanas reģionos, būtu jāņem vērā visu iesaistīto pušu un jo īpaši cukurbiešu un cukurniedru audzētāju intereses.

[..]” [Neoficiāls tulkojums]

4 Pamatregulas 8. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

“1. Saskaņā ar šo pantu ievieš kompensācijas sistēmu glabāšanas izdevumiem, ko veido vienotas likmes kompensācijas, kuras jāfinansē ar nodevu.

[..]

2. Glabāšanas izmaksas:

— baltajam cukuram,

[..]

[kas ražots] no [Savienībā] ievāktām bietēm vai niedrēm, kompensē dalībvalstis pēc vienotas likmes.

[..]” [Neoficiāls tulkojums]

5 Pamatregulas 24. pantā attiecībā uz katru tirdzniecības gadu, proti, no 1. jūlija līdz nākamā gada 30. jūnijam, bija noteikti “A cukura” un “B cukura” pamatdaudzumi, kas katrai dalībvalstij jāsadala starp cukura ražotājiem (turpmāk tekstā – “ražotāji”), kuri ir veic uzņēmējdarbību tās teritorijā. Tādējādi ražotājiem attiecībā uz katru tirdzniecības gadu tika piešķirta A kvota un B kvota. Visu cukura daudzumu, kas saražots, pārsniedzot A un B kvotu, sauca par “C cukuru”.

6 Saskaņā ar šīs regulas 26. pantu:

“1. [..] C cukurs, kas nav ticis pārnesti saskaņā ar 27. pantu, [..] nevar tikt realizēts [..] iekšējā tirgū, un tas ir jāeksportē bez turpmākas pārstrādes pirms 1. janvāra pēc attiecīgā tirdzniecības gada beigām.

[8. pants nav piemērojams] šim cukuram [..]”

[..]

3. Sīki izstrādātus šā panta piemērošanas noteikumus pieņem saskaņā ar 41. pantā noteikto kārtību.

[..]” [Neoficiāls tulkojums]

Regula Nr. 1998/78

7 Ar Regulu Nr. 1998/78 ir ieviesti sīki izstrādāti noteikumi cukura uzglabāšanas izmaksu indeksācijas sistēmas, kas ieviesta ar Pamatregulas 8. pantu, piemērošanai.

8 Šīs regulas 14. panta 3. punktā ir paredzēts:

“Ja C cukura daudzumu eksporta nolūkos aizstāj ar atbilstošu A vai B cukura daudzumu, aizstāto daudzumu kompensācijas piemērošanai uzskata par A cukuru no brīža, kad ir nokārtotas ar eksportu saistītās muitas formalitātes.” [Neoficiāls tulkojums]

Regula Nr. 2670/81

9 Regula Nr. 2670/81, kas pieņemta, pamatojoties uz Pamatregulas 26. panta 3. punktu, precīzē nosacījumus, ar kādiem C cukura eksportu uzskata par notikušu.

10 Regulas Nr. 2670/81 preambulas piektais apsvērumš ir izteikts šādi:

“[...] ražotājam būtu jāļauj eksportēt cukuru [...], kuru tas pats nav ražojis; [...] šajā gadījumā ir jāparedz pamatlīkmes maksājums, kuru visos gadījumos drīkst uzskatīt par kompensāciju par jebkuru priekšrocību, kas radusies no šādas aizstāšanas;

[..].”

11 Šīs regulas 2. panta 2. punktā ir paredzēts:

“[...] Pierādījumu [par eksportēto C cukuru] nodrošina, uzrādot:

- a) eksporta atļauju, kuru ražotājam izsniegusi 1. punktā minētā dalībvalsts kompetentā iestāde [...];
- b) [...] dokumentus, kas vajadzīgi nodrošinājuma atbrīvošanai;
- c) ražotāja paziņojumu, ka C cukuru [...] ražojis viņš.

[..]

Eksporta nolūkos attiecīgais ražotājs tomēr drīkst aizstāt C cukuru ar kādu citu cukuru[, uz kuru attiecas [Padomes 1987. gada 23. jūlija Regulas (EEK) Nr. 2658/87 par tarifu un statistikas nomenklatūru un kopējo muitas tarifu (OV L 256, 1. lpp.) I pielikumā iekļautās kombinētās nomenklatūras 1701 kods,] vai C izoglikozi ar kādu citu izoglikozi, ko ražojis cits ražotājs, kurš darbojas tās pašas dalībvalsts teritorijā. Tādā gadījumā ražotājam, kurš veic šo aizstāšanu, ir jāmaksā [...] 1,25 [euro] par 100 kilogramiem [...].

[..].”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 12 No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka *Pfeifer & Langen*, kas ir cukura pārstrādes uzņēmums, cukura tirgus kopīgās organizācijas ietvaros (turpmāk tekstā – “TKO”) no 1987./1988. līdz 1996./1997. tirdzniecības gadam atbilstoši Pamatregulas 8. panta 2. punktam saņēma uzglabāšanas izmaksu kompensāciju par cukura glabāšanu.
- 13 No 1997. līdz 2003. gadam attiecībā uz *Pfeifer & Langen* notika izmeklēšana par krāpšanos saistībā ar cukura uzglabāšanas izmaksu kompensāciju attiecībā uz minētajiem tirdzniecības gadiem. Šajā ziņā tai it īpaši tika pārņemts, ka tā 1990./1991. tirdzniecības gadā kā cukuru, par kuru var saņemt kompensāciju, bija deklarējusi cukura daudzumu, kas saražots, pārsniedzot ražošanas kvotas, kuras šajā gadījumā uzskatāmas par “C cukuru”.
- 14 *Pfeifer & Langen* 1990./1991. tirdzniecības gadā iegādājās Francijā ražošanas kvotas ietvaros saražotu cukuru, kas šajā gadījumā tika saukts par vai nu “A cukuru”, vai “B cukuru”. Šis cukurs no šīs dalībvalsts tika nogādāts uz vienu no *Pfeifer & Langen* uzņēmuma atrašanās vietām Vācijā, kurā tas tika iegrāmatots kā kvotas ietvaros saražots cukurs. Tomēr tas netika noglabāts šīs sabiedrības noliktavās, bet tam tika sagatavoti jauni nosūtīšanas dokumenti un tas tika pārvests uz Antverpenes (Beļģija) ostu, lai to eksportētu kā C cukuru ārpus Savienības. Pēc tam *Pfeifer & Langen* deklarēja C cukuram līdzvērtīgu daudzumu, kuru tā bija saražojusi, pārsniedzot kvotas (turpmāk tekstā – “attiecīgais C cukurs”), kā cukuru, kas saražots kvotas ietvaros, par kuru tika lūgta uzglabāšanas izmaksu kompensācija.

- 15 Ar 2003. gada 30. janvāra lēmumu *BLE* kā kompetentā iestāde uzglabāšanas izmaksu kompensācijām daļēji atcēla *Pfeifer & Langen* noteiktās uzglabāšanas izmaksu kompensācijas par laikposmu no 1990. gada jūlija līdz 1991. gada jūnijam un prasīja atmaksāt samaksāto kompensāciju. *Pfeifer & Langen* par šo lēmumu iesniedza sūdzību.
- 16 Ar 2006. gada 4. oktobra lēmumu *BLE* noraidīja *Pfeifer & Langen* sūdzību, ciktāl tā bija par attiecīgo C cukuru.
- 17 2006. gada 7. novembrī *Pfeifer & Langen* par šo pēdējo minēto *BLE* lēmumu cēla prasību *Verwaltungsgericht Köln* (Ķelnes Administratīvā tiesa). Savā prasībā šī sabiedrība tostarp apgalvoja, ka tā eksporta mērķim likumīgi ir aizstājusi attiecīgo C cukuru ar līdzvērtīgu kvotas ietvaros saražotu cukuru no Francijas, kas nozīmē, ka par šo C cukuru saskaņā ar Regulas Nr. 1998/78 14. panta 3. punktu varēja saņemt uzglabāšanas izmaksu kompensāciju.
- 18 Ar 2009. gada 25. novembra spriedumu *Verwaltungsgericht Köln* noraidīja *Pfeifer & Langen* prasību, ciktāl tā attiecās uz cukura aizstāšanas darbību, kuru bija veikusi šī sabiedrība. Šajā ziņā minētā tiesa uzskatīja, ka šī aizstāšana bija pretrunā Regulas Nr. 2670/81 2. panta 2. punkta otrajai daļai, kurā prasīts, lai aizstājamo cukuru būtu saražojis cits ražotājs, kurš veic uzņēmējdarbību tajā pašā dalībvalstī.
- 19 Iesniedzējtiesa, kurā *Pfeifer & Langen* par šo spriedumu bija iesniegusi apelācijas sūdzību, uzskata, ka tajā izskatāmās lietas rezultāts ir atkarīgs no jautājuma par to, vai C cukura aizstāšana eksporta mērķim ir iespējama starp dažādās dalībvalstīs uzņēmējdarbību veicošajiem ražotājiem, kas prasa noteikt, kura tiesību norma – Regulas Nr. 1998/78 14. panta 3. punkts vai Regulas Nr. 2670/81 2. panta 2. punkts – ir piemērojama pamatlietā. Lai arī abas šīs tiesību normas attiecas uz C cukura aizvietošanu, Regulas Nr. 1998/78 14. panta 3. punktā nav paredzēts neviens īpašs nosacījums, savukārt Regulas Nr. 2670/81 2. panta 2. punktā ir prasīts, lai aizstāto cukuru būtu ražojis tajā pašā dalībvalstī uzņēmējdarbību veicošs ražotājs.
- 20 Turklāt iesniedzējtiesa uzskata, ka ir jāprecizē, vai ar šīm tiesību normām ir prasīts, lai sākotnējā C cukura daudzumam un aizstātā cukura daudzumam ir jābūt aizstātam fiziski vai pietiek ar minēto daudzumu aizstāšanu grāmatvedībā. Visbeidzot, ja pamatlietā ir piemērojams Regulas Nr. 2670/81 2. panta 2. punkts, iesniedzējtiesa jautā, vai aizstāšanas veikšanas atļaušana vienīgi tajā pašā dalībvalstī uzņēmējdarbību veicošajiem ražotājiem neierobežo brīvu preču apriti Savienībā.
- 21 Šajos apstākļos *Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen* (Ziemeļreinas-Vestfālenes federālās zemes Augstākā administratīvā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai Regulas Nr. 1998/78 14. panta 3. punktā cukura aizstāšana cukura uzglabāšanas izmaksu kompensāciju jomā ir regulēta izsmelīgi, un vai šajā tiesību normā kā nosacījums nav paredzēts tas, ka aizstājamo cukuru ir saražojis cits tās pašās dalībvalsts teritorijā uzņēmējdarbību veicošs ražotājs?
 - 2) Vai apstiprinošas atbildes gadījumā Regulas Nr. 1998/78 14. panta 3. punktā ir prasīts, lai uzglabāšanas izmaksu kompensācijas saņemšanai aizstājamais C cukurs cukura ražotājiem ir “faktiski jāaizstāj”?
 - 3) Vai, ja Regulas Nr. 2670/81 2. panta 2. punkts ir piemērojams cukura aizstāšanas gadījumā, šajā tiesību normā ir prasīts, lai uzglabāšanas izmaksu kompensācijas saņemšanai aizstājamais C cukurs cukura ražotājiem ir “faktiski jāaizstāj”?

- 4) Pakārtoti – vai Regulas Nr. 2670/81 2. panta 2. punkts nav spēkā, ciktāl tajā ir prasīts, ka aizstājamo cukuru var aizstāt ar citu cukuru, “ko ražojis cits ražotājs, kurš veic uzņēmējdarbību tās pašas dalībvalsts teritorijā”?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Ievada apsvērumi

- 22 Pirmkārt, ir jāatgādina, ka Pamatregulā cukura TKO ietvaros ir paredzēta valsts kvotu sistēma cukura ražošanai Savienībā. Saskaņā ar šīs regulas 24. pantu dalībvalstis, ievērojot tām piešķirtos pamatdaudzumus, katram cukura ražotājam tās teritorijā piešķir A kvotu un B kvotu. Cukurs, kurš saražots, nepārsniedzot šīs kvotas, var tikt laists apgrozībā Savienībā, un tam var tikt piemēroti dažādi pasākumi ražošanas atbalstam.
- 23 Savukārt cukurs, kurš saražots, pārsniedzot katram ražotājam piešķirtās kvotas, proti, C cukurs, nevar tikt realizēts iekšējā tirgū. Atbilstoši Pamatregulas 26. pantam šis cukurs principā ir jāeksportē bez turpmākas pārstrādes ārpus Savienības pirms 1. janvāra pēc attiecīgā tirdzniecības gada beigām.
- 24 Kā izriet no Regulas Nr. 2670/81 1. un 2. panta, katram ražotājam principā ir jāeksportē tā saražotais C cukurs. Tomēr, kā uzsvērts šīs regulas preambulas piektajā apsvērumā, Savienības likumdevējs attiecībā uz šiem ražotājiem uzskatīja par atbilstošu paredzēt iespēju atsevišķos gadījumos eksportēt cukuru, kuru tie paši nav ražojuši.
- 25 Šajā ziņā minētās regulas 2. panta 2. punkta otrajā daļā ir paredzēts mehānisms, ar kuru ražotājs eksporta nolūkos var aizstāt C cukura daudzumu, kurš tam ir jāeksportē, ar līdzvērtīgu daudzumu kvotas ietvaros saražota cukura, kuru ir saražojis cits tajā pašā dalībvalstī uzņēmējdarbību veicošs ražotājs. Tādējādi no šīs tiesību normas izriet, ka, veicot izmaiņas grāmatvedībā, aizstātais cukurs, kurš sākotnēji tika iekļauts C cukura kategorijā, iegūst kvotas ietvaros saražota cukura statusu un ražotājs to var brīvi laist apgrozībā iekšējā tirgū, savukārt aizstāšanas cukurs, kurš sākotnēji tika saražots kvotas ietvaros, tiek eksportēts kā C cukurs.
- 26 Otrkārt, ir jāatgādina, ka ar Pamatregulas 8. panta 1. un 2. punktu ir ieviesta cukura uzglabāšanas izmaksu indeksācijas sistēma, saskaņā ar kuru dalībvalstīm pēc vienotas likmes ir jāatmaksā ražotājiem izmaksas, kuras tiem rada šī uzglabāšana. Saskaņā ar minētās regulas 26. panta 1. punkta otro daļu var tikt atmaksātas vienīgi izmaksas, kuras radušās saistībā ar tā cukura uzglabāšanu, kurš saražots, nepārsniedzot A un B kvotas, izslēdzot C cukura uzglabāšanas izmaksas.
- 27 Uz iesniedzējtiesas uzdotajiem jautājumiem ir jāsniedz atbilde, ņemot vērā šos apsvērumus.

Par pirmo un ceturto jautājumu

- 28 Ar pirmo un ceturto jautājumu, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, pirmkārt, vai Regulas Nr. 1998/78 14. panta 3. punkts un Regulas Nr. 2670/81 2. panta 2. punkta otrā daļa, tos lasot kopā, ir jāinterpretē tādējādi, ka attiecībā uz tādu situāciju kā pamatlietā, kurā ražotājs eksporta nolūkos vēlas aizstāt C cukura daudzumu ar līdzvērtīgu daudzumu cita ražotāja kvotas ietvaros saražota cukura, ir jāņem vērā šajā pēdējā minētajā tiesību normā iekļautie nosacījumi saistībā ar uzglabāšanas izmaksu atmaksu, vai, otrkārt, šī pati tiesību norma ir spēkā esoša, ievērojot Savienības tiesības, ciktāl tajā ir prasīts, lai aizstāšanas cukuru būtu bijis saražojis cits tajā pašā dalībvalstī uzņēmējdarbību veicošs ražotājs.

- 29 Vispirms ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 1998/78 14. panta 3. punktā ir paredzēts, ka, ja C cukura daudzumu eksporta nolūkos aizstāj ar attiecīgu A vai B cukura daudzumu, aizstāto daudzumu kompensācijas piemērošanai uzskata par A cukuru no brīža, kad ir nokārtotas ar eksportu saistītās muitas formalitātes.
- 30 Ņemot vērā šīs tiesību normas formulējumu, ir jākonstatē, ka tajā ir vienīgi noteikts brīdis, kad C cukura daudzums, kurš likumīgi ir ticis aizstāts ar kvotas ietvaros saražotu cukuru, uzglabāšanas izmaksu kompensācijas aprēķināšanas mērķim ir jāuzskata cukuru, par kuru var saņemt minēto kompensāciju.
- 31 Attiecībā uz tādu situāciju kā pamatlietā, kurā ražotājs eksporta nolūkos vēlas aizstāt C cukura daudzumu ar līdzvērtīgu daudzumu cita ražotāja kvotas ietvaros saražota cukura, ir jāņem vērā arī Regulas Nr. 2670/81 2. panta 2. punkta otrajā daļā iekļautie nosacījumi.
- 32 Šajā ziņā no šīs pēdējās minētās tiesību normas izriet, ka ir paredzēti trīs nosacījumi, lai šādu aizstāšanu uzskatītu par likumīgu. Pirmkārt, uz aizstāšanas cukuru ir jābūt attiecināmam Regulas Nr. 2658/87 I pielikumā iekļautās kombinētās nomenklatūras 1701 kodam, otrkārt, šis cukurs ir bijis jāsaražo citam tajā pašā dalībvalstī uzņēmējdarbību veicošam ražotājam, un, treškārt, ražotājam, kurš veic aizstāšanu, ir jāsamaksā naudas summa 1,25 euro apmērā par 100 kg aizstātā cukura.
- 33 Iesniedzējtiesa tomēr norāda, ka no Regulas Nr. 2670/81 – tās sākotnējā redakcijā – 2. panta 2. punkta otrās daļas vācu valodas versijas pārliedzinoši nevar izsecināt, ka ar šo tiesību normu ir prasīts, lai aizstāšanas cukuru būtu ražojis cits tajā pašā dalībvalstī uzņēmējdarbību veicošs ražotājs. Tā kā minētajā versijā darbības vārds “ražot” ir vienskaitlī, pilnībā gramatiska interpretācija liekot domāt, ka nosacījums, saskaņā ar kuru aizstāšanas produkts ir bijis jāsaražo tajā pašā dalībvalstī uzņēmējdarbību veicošam ražotājam, ir attiecināms vienīgi uz C izoglikozes aizstāšanu.
- 34 Šajā ziņā pietiek atgādināt, ka nepieciešamība vienveidīgi piemērot un interpretēt Savienības tiesību normas nepieļauj, ka šaubu gadījumā tiesību normas teksts tiek aplūkots tikai vienā no versijām, bet, gluži pretēji, liek to interpretēt un piemērot, ņemot vērā citu oficiālo valodu versijas (it īpaši skat. spriedumus *Stauder*, 29/69, EU:C:1969:57, 3. punkts; *Moksel Import und Export*, 55/87, EU:C:1988:377, 15. punkts; *EMU Tabac u.c.*, C-296/95, EU:C:1998:152, 36. punkts, un *Profisa*, C-63/06, EU:C:2007:233, 13. punkts).
- 35 Lai gan ir iespējama Regulas Nr. 2670/81 – tās sākotnējā redakcijā vācu valodas versijā – 2. panta 2. punkta otrās daļas formulējuma pārprotamība, no šīs tiesību normas formulējuma pārējās oficiālajās valodu versijās, it īpaši no franču, grieķu, itāļu un holandiešu valodu versijām, tieši izriet, ka Savienības likumdevējs kā nosacījumu C cukura aizstāšanai eksporta nolūkos ir paredzējis, ka aizstāšanas cukurs ir bijis jāsaražo citam tās pašas dalībvalsts teritorijā uzņēmējdarbību veicošam ražotājam. Turklāt šis nosacījums nepārprotami izriet no šīs regulas vācu valodas versijas formulējuma, kurš ir piemērojams *ratione temporis* pamatlietas faktu norises laikā, it īpaši no formulējuma “die von einem anderen auf dem Hoheitsgebiet desselben Mitgliedstaats ansässigen Hersteller erzeugt worden sind”.
- 36 Visbeidzot, ciktāl Regulas Nr. 2670/81 2. panta 2. punkta otrajā daļā ir noteikts, ka aizstāšanas cukurs ir bijis jāsaražo tajā pašā dalībvalstī uzņēmējdarbību veicošam ražotājam, iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai šī tiesību norma ir spēkā esoša, ievērojot Savienības tiesības, it īpaši primāro tiesību noteikumus par preču brīvu apripi, proti, LESD 34. un 35. pantu.
- 37 Nenoliedzami saskaņā ar pastāvīgo Tiesas judikatūru LESD 34. un 35. pantā paredzētais kvantitatīvo ierobežojumu un pasākumu ar līdzvērtīgu iedarbību aizliegums attiecas ne tikai uz valsts pasākumiem, bet arī uz Savienības iestāžu pasākumiem (šajā ziņā skat. spriedumus *Denkavit Nederland*, 15/83, EU:C:1984:183, 15. punkts; *Meyhui*, C-51/93, EU:C:1994:312, 11. punkts; *Kieffer* un *Thill*, C-114/96, EU:C:1997:316, 27. punkts, kā arī *Alliance for Natural Health u.c.*, C-154/04 un C-155/04, EU:C:2005:449, 47. punkts).

- 38 Tomēr jākonstatē, ka Regulas Nr. 2670/81 2. panta 2. punkta otrajā daļā minētais nosacījums, saskaņā ar kuru aizstāšanas cukurs ir bijis jāsarāžo tajā pašā dalībvalstī uzņēmējdarbību veikušam ražotājam, pieņemot, ka tas ir ierobežojums LESD 34. un 35. panta izpratnē, katrā ziņā ir attaisnojams, jo tas ir ar Pamatregulu ieviestās kvotu sistēmas nepieciešamās sekas.
- 39 Kā izriet no Pamatregulas preambulas trešā, desmitā un četrpadsmitā apsvēruma, kvotu sistēma ir viens no TKO pasākumiem, kura galīgais mērķis ir stabilizēt Savienības tirgu un tādējādi nodrošināt it īpaši to garantiju saglabāšanu, kas nepieciešamas saistībā ar Savienības ražotāju nodarbinātību un dzīves līmeni. Šajā ziņā valstu kvotas nodrošina ražotājiem Kopienas cenas un to produkcijas noietu (šajā ziņā skat. spriedumu *Koninklijke Coöperatie Cosun/Komisija*, C-68/05 P, EU:C:2006:674, 59. un 62. punkts, kā arī rīkojumu *Isera & Scaldis Sugar* u.c., C-154/12, EU:C:2013:101, 46. punkts).
- 40 Šajā ziņā Savienības likumdevējs ir paredzējis, kā atgādināts šī sprieduma 22. punktā, ka dalībvalstis sadala Savienībā saražoto cukuru. Līdz ar to katra dalībvalsts A un B kvotu veidā tai piešķirtos pamatdaudzumus sadala starp tās teritorijā uzņēmējdarbību veicošajiem ražotājiem, lai šajā teritorijā regulētu cukura ražošanu.
- 41 Taču šāda eksporta nolūkos veikta C cukura aizstāšana starp dažādiem dalībvalstīs uzņēmējdarbību veicošiem ražotājiem, kas iekļaujas dažādu valstu kvotu ietvarā, varētu traucēt ar Pamatregulu ieviestās ražošanas kvotu sistēmas struktūru. Šī sprieduma 25. punktā aprakstītā eksporta nolūkos veikta C cukura aizstāšanas darbība faktiski būtu līdzvērtīga kvotu pārņemšanai no ražotāja, kurš piegādā aizstāšanas cukuru, uz ražotāju, kurš veic šo aizstāšanu. No tā it īpaši izrietētu, ka šiem abiem ražotājiem piederošās kvotas vairs nesakristu ar tām, kuras tiem sākotnēji bija piešķirušas to attiecīgās dalībvalstis atbilstoši to pamatdaudzumam.
- 42 Tādējādi tāds nosacījums kā Regulas Nr. 2670/81 2. panta 2. punkta otrajā daļā paredzētais nav pretrunā LESD 34. un 35. pantā paredzētajiem aizliegumiem.
- 43 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo un ceturto jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 1998/78 14. panta 3. punkts un Regulas Nr. 2670/81 2. panta 2. punkta otrā daļa, tos lasot kopā, ir jāinterpretē tādējādi, ka attiecībā uz tādu situāciju kā pamatlietā, kurā ražotājs eksporta nolūkos vēlas aizstāt C cukura daudzumu ar līdzvērtīgu daudzumu cita ražotāja kvotas ietvaros saražota cukura, ir jāņem vērā šajā pēdējā minētajā tiesību normā iekļautie nosacījumi saistībā ar uzglabāšanas izmaksu atmaksu. Šo nosacījumu vidū tostarp ir prasība, lai aizstāšanas cukuru būtu ražojis cits tajā pašā dalībvalstī uzņēmējdarbību veicošs ražotājs. Izvērtējot uzdotos jautājumus, nav atklāts neviens apstāklis, kas varētu ietekmēt šīs pašas tiesību normas spēkā esamību.

Par otro un trešo jautājumu

- 44 Ar otro un trešo jautājumu, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regulas Nr. 1998/78 14. panta 3. punkts un Regulas Nr. 2670/81 2. panta 2. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka tajos kā nosacījums C cukura aizstāšanas darbības eksporta nolūkos likumībai ir prasīts, lai ražotājs fiziski apmainītu sākotnējo C cukura daudzumu ar aizstāšanas cukura daudzumu.
- 45 Vispirms ir jāatgādina, kā konstatēts šī sprieduma 30. punktā, ka Regulas Nr. 1998/78 14. panta 3. punktā ir vienīgi noteikts brīdis, kurā C cukura daudzums, kurš likumīgi ir aizstāts ar kvotas ietvaros saražoto cukuru, uzglabāšanas izmaksu kompensācijas aprēķināšanas mērķiem ir jāuzskata par cukuru, par kuru var saņemt kompensāciju. Nosacījumi attiecībā uz eksporta nolūkos veiktas C cukura aizstāšanas ar cita ražotāja kvotu ietvaros saražotu cukuru darbības likumību ir minēti Regulas Nr. 2670/81 2. panta 2. punkta otrajā daļā.

- 46 Attiecībā uz šo pēdējo minēto tiesību normu ir jākonstatē, ka prasība par to, lai sākotnējais C cukura daudzums un aizstāšanas cukura daudzums būtu fiziski apmainīti, nav minēta kā viens no nosacījumiem, kuri paredzēti tās formulējumā un kuri atgādināti šī sprieduma 32. punktā. Tādējādi ar minēto tiesību normu nav noteikts pienākums veikt šādu fizisku apmaiņu.
- 47 Šo secinājumu apstiprina tas, kā savos rakstveida apsvērumos ir norādījusi *Pfeifer & Langen*, kā arī *BLE*, ka baltais cukurs ir viendabīgs produkts, kas nozīmē, ka nav acīmredzamu fizisku atšķirību starp sākotnējo C cukuru, no vienas puses, un aizstāšanas cukuru, no otras puses.
- 48 Turklāt no Regulas Nr. 2670/81 preambulas piektā apsvēruma izriet, ka ar eksporta nolūkos veiktas C cukura aizstāšanas mehānismu ražotājs var izpildīt savu C cukura eksporta pienākumu, vienlaicīgi eksportējot cukuru, kuru tas pats nav ražojis. Prasība fiziski apmainīt aizstātā cukura daudzumus būtu pretrunā šim mērķim.
- 49 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz otro un trešo jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 1998/78 14. panta 3. punkts un Regulas Nr. 2670/81 2. panta 2. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka tajos kā nosacījums eksporta nolūkos veiktas C cukura aizstāšanas darbības likumībai nav prasīts, lai ražotājs fiziski apmainītu sākotnējo C cukura daudzumu ar aizstāšanas cukura daudzumu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 50 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

- 1) Komisijas 1978. gada 18. augusta Regulas (EEK) Nr. 1998/78, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus cukura uzglabāšanas izmaksu kompensēšanai, kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas 1988. gada 13. jūnija Regulu (EEK) Nr. 1714/88, 14. panta 3. punkts un Komisijas 1981. gada 14. septembra Regulas (EEK) Nr. 2670/81, ar ko paredz sīki izstrādātus īstenošanas noteikumus attiecībā uz cukura produkciju, kas pārsniedz kvotu, kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas 1988. gada 14. decembra Regulu (EEK) Nr. 3892/88, 2. panta 2. punkta otrā daļa, tos lasot kopā, ir jāinterpretē tādējādi, ka attiecībā uz tādu situāciju kā pamatlietā, kurā ražotājs eksporta nolūkos vēlas aizstāt C cukura daudzumu ar līdzvērtīgu daudzumu cita ražotāja kvotas ietvaros saražota cukura, ir jāņem vērā šajā pēdējā minētajā tiesību normā iekļautie nosacījumi saistībā ar uzglabāšanas izmaksu atmaksu. Šo nosacījumu vidū tostarp ir prasība, lai aizstāšanas cukuru būtu ražojis cits tajā pašā dalībvalstī uzņēmējdarbību veicošs ražotājs. Izvērtējot uzdotos jautājumus, nav atklāts neviens apstāklis, kas varētu ietekmēt šīs pašas tiesību normas spēkā esamību;
- 2) Regulas Nr. 1998/78 14. panta 3. punkts un Regulas Nr. 2670/81 2. panta 2. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka tajos kā nosacījums eksporta nolūkos veiktas cukura aizstāšanas darbības likumībai nav prasīts, lai ražotājs fiziski apmainītu sākotnējo C cukura daudzumu ar aizstāšanas cukura daudzumu.

[Paraksti]